

at tage en tidlig afstemning jo i hvert fald ikke er forbigået fru Elisabeth Arnolds opmærksomhed, har vi da i hvert fald – kan jeg konstatere – opnået at træde i karakter i forhold til fru Elisabeth Arnold. Det glæder mig. Og så kan jeg da håbe på, at der også er andre i offentligheden, der har bemærket vores udgangspunkt.

Derudover vil jeg sige, at Det Konservative Folkeparti bestemt ønsker en offensiv EU-politik, og at vi i høj grad går aktivt – og proaktivt – ind i debatten om den europæiske forfatnings-traktat. I forhold til konventet spiller vi rent faktisk en ganske aktiv rolle, og det er regeringens hensigt, at Danmark samlet skal kunne fremlægge et positionspapir, der markerer, hvad de danske ønsker er til den kommende forfatningsstraktat. Det arbejdes der på i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det er jo fuldstændig rigtigt, må jeg sige til hr. Lars Barfoed. Vi har jo lagt mærke til med fornøjelse og glæde, at Det Konservative Folkeparti i den offentlige debat har markeret sig på dette område og har ønsket, at man tog forbeholdsdiskussionen op igen.

Vi må så bare konstatere, at når det kommer til de hårde politiske fakta, til realiteterne herinde i Folketinget, hvor der skal trykkes på knapperne og tages en præcis stilling til præcise forslag, så svigter modet, så er man ikke parat til at kunne træde i karakter og løsgøre sig fra den store regeringspartner.

Vi kender godt den position, at man er nødt til at tage hensyn til en regeringspartner, men det er bare meget tydeligt, at her er Det Konservative Folkeparti i defensiven. Man har en flot holdning, man har nogle gode synspunkter, men man kan ikke få lov at gennemføre dem i praksis. Det må vi bare konstatere.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Villy Søvndal som ordfører. Undskyld, det er hr. Lars Barfoed for en kort bemærkning. Det hjælper, hvis man rækker armen i vejret.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg skal for det første sige, at uanset mod og alle mulige andre ting, som fru Elisabeth Arnold gerne så at Det Konservative Folkeparti havde, har vi altså ikke evnen til sådan at ændre på ver-

den. Vi kan f.eks. ikke ændre på andre partiers holdninger.

Jeg må også tilføje til fru Elisabeth Arnold, at man jo, som sagerne står nu, efterhånden er nået ganske langt frem, også i forhandlingerne i konventet. Så vi nærmer os jo også et tidspunkt, hvor det ville være vanskeligt under alle omstændigheder at nå at gennemføre en folkeafstemning i Danmark, for det skrider ganske hurtigt frem i konventet, hurtigere end vi vel havde forventet i første omgang.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Villy Søvndal som ordfører.

Villy Søvndal (SF):

Indimellem kan det være spændende at stille spørgsmål til ministre, fordi man risikerer at få noget at vide, man ikke var helt opmærksom på.

Kl. 13.15

Jeg stillede et spørgsmål til europaministeren, som jeg fik svar på for 2 dage siden, hvor jeg bad om en opregning af lande, der har forbehold, undtagelser etc. på forskellige områder. Spørgsmålet har nr. S 1200, og svaret er interessant på den måde, at hvis man sammentæller antallet af lande, der har forbehold, så er antallet 14.

Jeg siger det, fordi man lider jo i den danske debat af den vrangforestilling, at det kun er Danmark, der har områder, hvor man har forbehold. Jeg har i det her ikke taget højde for, om det er større eller mindre områder, men det er dog ganske interessant, at ganske mange lande har fundet behov for at melde ud på et eller andet område, hvor man ikke ville gå med hele vejen.

Det rejser vel den debat, vi i SF synes er vigtig, nemlig om nødvendigheden af den fleksibilitet, der er forudsætningen, tror vi, for at få et europæisk samarbejde mellem 25 lande til at fungere. Det betyder ikke, at man ikke kan diskutere hensigtsmæssigheden, det skal jeg nok vende tilbage til, men jeg synes, man skal lade være med at reagere så rygmarvsmæssigt på den diskussion om forbehold; det er jo ikke nødvendigvis noget dårligt.

Det andet, jeg synes er karakteristisk ved den danske EU-debat, er, at det meget let bliver en forudsigelig, rituel debat – det er det så også i dag – der har to overskrifter. Den ene er: Skal vi beholde forbeholdene, eller skal vi ikke beholde forbeholdene? Og det andet store tema drejer sig om, hvornår vi skal stemme om dem.